

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.6.2025 r.
COM(2025) 319 final

**KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY,
EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU
REGIONÓW**

Stan wdrażania paktu o migracji i azylu

{SWD(2025) 162 final}

1. WPROWADZENIE

Przyjęcie paktu o migracji i azylu („pakt”) w czerwcu 2024 r. stanowiło ważny krok w rozwoju wspólnego europejskiego systemu azylowego (WESA). Pakt reformuje i dalej rozwija obecne przepisy w oparciu o kompleksowe podejście, które wzmacnia i integruje polityki UE w dziedzinie migracji, azylu, zarządzania granicami i integracji ⁽¹⁾. Pakt stwarza ramy prawne, które zapewniają równowagę między państwami członkowskimi pod względem solidarności i odpowiedzialności w formie kompleksowego podejścia do skutecznego i sprawiedliwego zarządzania migracją. Akty ustawodawcze paktu weszły w życie 11 czerwca 2024 r. i będą obowiązywać od połowy 2026 r.

Wdrażanie paktu jest złożonym procesem, w którym uczestniczy wiele podmiotów. Trwają prace nad przełożeniem obszernego i złożonego pakietu aktów ustawodawczych na rzeczywistość operacyjną. Przygotowanie systemów unijnych i krajowych do czerwca 2026 r. jest wspólnym przedsięwzięciem, które wymaga ścisłej współpracy państw członkowskich, Komisji i agencji UE.

W czerwcu 2024 r. Komisja przyjęła wspólny plan wdrażania paktu o migracji i azylu ⁽²⁾, w którym określono kluczowe zadania oraz cele pośrednie na ten okres przejściowy. Od tego czasu Komisja wraz z agencjami UE kieruje wdrażaniem paktu na szczeblu UE i stale wspiera państwa członkowskie w ich wysiłkach na szczeblu krajowym. Komisja udostępnia dodatkowe środki finansowe w wysokości 3 mld EUR na wsparcie wysiłków państw członkowskich w zakresie wdrażania paktu oraz przyjmowania wysiedleńców z Ukrainy. Komisja współpracuje obecnie z państwami członkowskimi w celu sfinalizowania do końca roku procedur niezbędnych do sfinansowania celów określonych w ich krajowych planach wdrażania.

W połowie okresu przejściowego poczyniono znaczne postępy zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym. Konieczne są jednak dalsze wysiłki, aby zapewnić pełne i terminowe stosowanie nowych przepisów. Niektóre z tych wyzwań mają związek z aktualnymi niedociągnięciami. Inne wyzwania związane są z przygotowaniem gruntu pod stosowanie nowych przepisów wprowadzonych paktem, w szczególności z uruchomieniem zmodernizowanego systemu Eurodac, wdrożeniem kontroli przesiewowej i obowiązkowej procedury granicznej, a także nowymi zabezpieczeniami praw podstawowych. Pozostałym wyzwaniom będzie trzeba sprostać w odpowiednim czasie, aby umożliwić pełne wdrożenie paktu.

Komisja wzywa państwa członkowskie do kontynuowania i w razie potrzeby wzmożenia wysiłków w celu zapewnienia pomyślnego wdrożenia paktu. Chociaż poczyniono postępy na poziomie technicznym, do skutecznego sprostania zidentyfikowanym wyzwaniom niezbędne jest dalsze zaangażowanie polityczne i odpowiedzialność na szczeblu krajowym. Należy poczynić jak największe postępy we wdrażaniu paktu przed rozpoczęciem rocznego cyklu zarządzania migracją. W szczególności istotne jest, aby nie występowały żadne poważne uchybienia w stosowaniu obecnych przepisów, ponieważ może to mieć wpływ na ogólną ocenę presji oraz dostęp do puli solidarnościowej. Komisja wraz z agencjami UE będzie kontynuować współpracę z państwami członkowskimi i wspierać je, także poprzez

⁽¹⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wspólnego planu wdrażania paktu o migracji i azylu, COM(2024) 251 final (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX:52024DC0251>).

finansowanie, kładąc szczególny nacisk na działania służące sprostaniu zidentyfikowanym wyzwaniom.

Aby dostosować się do dynamicznego charakteru migracji i reagować na niego, pakt należy również uzupełnić dodatkowymi działaniami w obszarach, które nie są objęte nowymi ramami ustawodawczymi. Wzmocnienie globalnej współpracy w dziedzinie migracji jest szczególnie ważne dla pomyślnego i trwałego wdrożenia paktu. UE zainwestowała w kompleksowe partnerstwa z państwami trzecimi, które to partnerstwa przyczyniły się do zmniejszenia liczby osób o nieuregulowanym statusie przybywających do UE. Z danych Fronteksu wynika, że w 2024 r. liczba osób o nieuregulowanym statusie przybywających na granicę zewnętrzną UE wyniosła 240 000, co oznacza spadek o 37 % w porównaniu z 2023 r. ⁽³⁾ Unia musi nadal budować i rozszerzać takie partnerstwa z państwami trzecimi w sposób przynoszący obopólne korzyści, aby ograniczyć liczbę przybywających osób o nieuregulowanym statusie, wzmacniając światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania przemytowi migrantów, zacieśniać współpracę w zakresie powrotów i readmisji, promować mobilność talentów za pośrednictwem partnerstw w zakresie talentów oraz zapewniać ochronę uchodźcom przesiedlonym w państwach niebędących członkami UE, w tym poprzez przesiedlenia i przyjmowanie ze względów humanitarnych. Podejście „Drużyny Europy” ⁽⁴⁾ okazało się udaną metodą negocjacji z odpowiednimi państwami trzecimi w celu ustanowienia nowych lub dostosowania istniejących partnerstw.

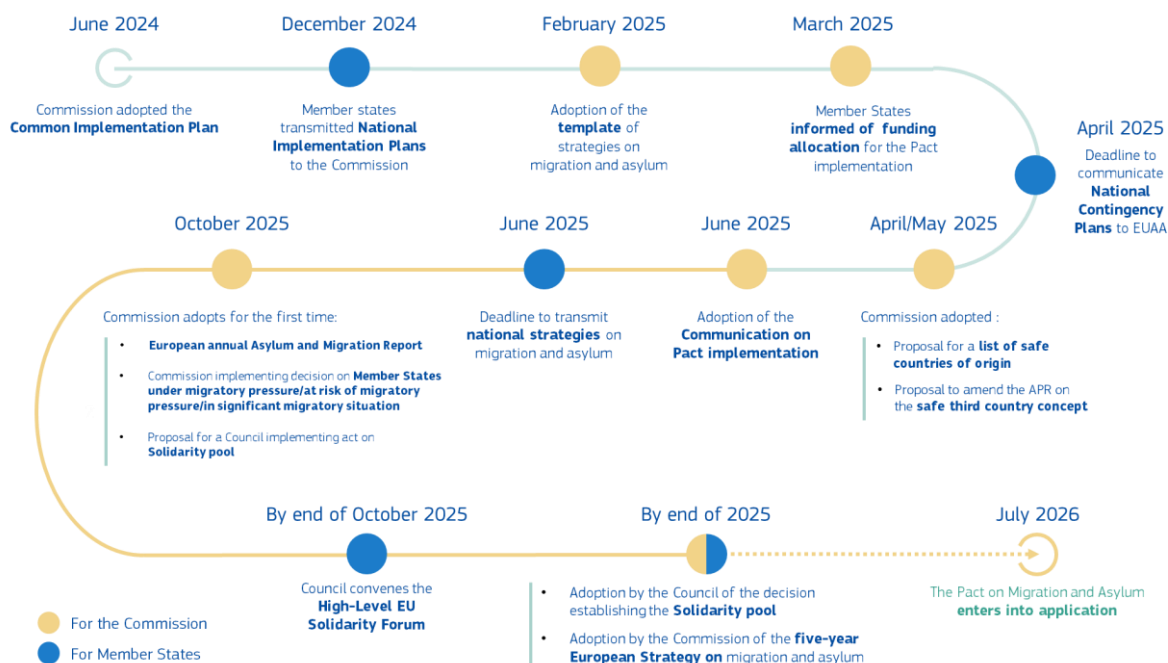
W niniejszym komunikacie Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o stanie wdrożenia paktu zgodnie z art. 84 rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją ⁽⁵⁾. W nawiązaniu do kluczowych działań przewidzianych we wspólnym planie wdrażania z czerwca 2024 r. oraz w oczekiwaniu na rozpoczęcie pierwszego rocznego cyklu zarządzania migracją w październiku 2025 r., w niniejszym komunikacie przedstawiono aktualny stan postępów poczynionych na szczeblu unijnym i krajowym we wdrażaniu paktu oraz przedstawiono przegląd stanu wdrażania w odniesieniu do każdego z dziesięciu elementów składowych. Kolejnym krokiem będzie przedstawienie zaktualizowanego stanu wdrażania paktu w sprawozdaniu rocznym na temat migracji i azylu w październiku 2025 r. Następnie do końca bieżącego roku Komisja przedstawi długoterminową europejską strategię zarządzania azylem i migracją, aby wesprzeć zintegrowane i skoordynowane podejście do wdrażania paktu, zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym.

⁽³⁾ Monitorowanie i analiza ryzyka Fronteksu: <https://www.frontex.europa.eu/what-we-do/monitoring-and-risk-analysis/migratory-map/>.

⁽⁴⁾ Inicjatywy Drużyny Europy: https://international-partnerships.ec.europa.eu/policies/team-europe-initiatives_pl.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją, zmiany rozporządzeń (UE) 2021/1147 i (UE) 2021/1060 oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 604/2013, COM(2020) 758 final, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX:32024R1351>.

Rys. 1: Harmonogram okresu przejściowego

2. REALIZACJA NA SZCZEBŁU UE

Zgodnie ze wspólnym planem wdrażania Komisja i agencje UE, we współpracy z państwami członkowskimi, pracowały nad osiągnięciem prawnych celów pośrednich oraz zapewnieniem ciągłej koordynacji planowania operacyjnego wdrożenia, w stosownych przypadkach aktualizacji takiego planu i przełożenia go na praktykę operacyjną. Jednocześnie bezpośrednia pomoc dwustronna dla państw członkowskich zaowocowała dostosowanym do potrzeb wsparciem ze strony Komisji i agencji UE dla wszystkich państw członkowskich.

Na szczęblu UE Komisja kontynuuje również prace nad ukończeniem i uzupełnieniem ram legislacyjnych paktu. W marcu 2025 r. Komisja przedstawiła nowy wniosek ustawodawczy dotyczący rozporządzenia ustanawiającego wspólny europejski system powrotów (6). W stosownych przypadkach Komisja wcześniej zrealizowała działania oraz zaproponowała skoncentrowanie niektórych nowych postanowień paktu na wstępie. Zaproponowała unijny wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia (7), a także przegląd przepisów dotyczących stosowania koncepcji „bezpiecznego kraju trzeciego” (8), spełniając wymóg wynikający z paktu, aby do czerwca 2025 r. dokonać przeglądu stosowania tej koncepcji. Ponadto Komisja zaproponowała określenie z góry dwóch kluczowych elementów rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, aby pomóc państwom członkowskim w szybszym i skuteczniejszym rozpatrywaniu wniosków o udzielenie azylu w przypadku osób, których wnioski mogą być nieuzasadnione. Obejmuje to postanowienia paktu dotyczące osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzących z państw trzecich o niskim

(6) Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólny system powrotów obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających w Unii oraz uchylającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE, dyrektywę Rady 2001/40/WE i decyzję Rady 2004/191/WE, COM(2025) 101 final, [EUR-Lex – 52025PC0101 – PL – EUR-Lex](#).

(7) Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do ustanowienia wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii, COM(2025) 186 final, [EUR-Lex – 52025PC0186 – PL – EUR-Lex](#).

(8) Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) 2024/1348 w odniesieniu do stosowania koncepcji „bezpiecznego państwa trzeciego”, COM(2025) 259 final, [EUR-Lex – 52025PC0259 – PL – EUR-Lex](#).

wskaźniku przyznawania azylu oraz możliwość wskazania bezpiecznych krajów pochodzenia i bezpiecznych krajów trzecich z wyjątkami.

2.1 Kierowanie, wytyczne i dialog

Zadania i cele pośrednie określone we wspólnym planie wdrażania, które miały zostać zrealizowane na szczelbu UE do czerwca 2025 r., zostały zrealizowane. W celu ukierunkowania działań Komisja ustanowiła platformę wdrażania paktu, która zebrała się po raz pierwszy w styczniu 2025 r., aby omówić planowanie na szczelbu krajowym oraz strategiczne programowanie specjalnego wsparcia finansowego UE. Strategiczny Komitet ds. Imigracji, Granic i Azylu (SCIFA) również zapewnia ukierunkowanie działań poprzez regularne dyskusje na temat wdrażania paktu.

Wymiana informacji z Parlamentem Europejskim odbywa się regularnie w kontekście grupy roboczej ds. azylu – wdrażania paktu/wspólnego europejskiego systemu azylowego, działającej w ramach Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

Prace techniczne przebiegają sprawnie, przy wsparciu komitetów kontaktowych i posiedzeń grup ekspertów, aby zapewnić wspólną interpretację i wyjaśnienie przepisów prawnych. Dzięki temu zdołano terminowo przygotować wymagane akty wykonawcze ⁽⁹⁾ oraz wymieniano dobre praktyki dotyczące wszystkich elementów paktu. Sieci agencji pomogły również w określeniu wspólnych wyzwań i rozwiązań operacyjnych, w tym poprzez opracowanie szablonów i wytycznych. Aby uniknąć powielania działań i dążyć do uproszczenia oraz zapewnić synergię, Komisja zorganizowała też różne wspólne sesje komitetów i grup ekspertów, poświęcone różnym elementom paktu, równoległe z posiedzeniami sieci agencji.

Bezpośrednie wsparcie dwustronne Komisji dla państw członkowskich nadal stanowi istotny aspekt wspólnych działań we wszystkich elementach wspólnego planu wdrażania. Podejście to zapewnia wsparcie adekwatne do zakładanych celów, dostosowane do uwarunkowań krajowych i różnych rozwiązań instytucjonalnych poszczególnych państw członkowskich. Komisja powołała specjalne zespoły krajowe oraz łączników na szczelbu wyższych urzędników w celu interakcji z każdym państwem członkowskim.

Zespoły krajowe służb Komisji nawiązały dwustronną współpracę z organami państw członkowskich i przedstawiły podstawową analizę systemów państw członkowskich i związanych z tymi systemami wyzwań, która została uwzględniona w krajowych planach wdrażania. Obecnie prace koncentrują się na wdrażaniu i uruchamianiu krajowych planów wdrażania. Państwa członkowskie pracują przy wsparciu Komisji, aby zapewnić przeznaczenie wystarczających środków z funduszy UE i budżetów krajowych na cele określone w każdym planie.

Ponadto w drodze specjalnego zaproszenia do składania wniosków w 2024 r. dziewięć państw członkowskich wykorzystało wsparcie udzielone za pośrednictwem Instrumentu Wsparcia Technicznego do przygotowania swoich krajowych planów wdrażania ⁽⁹⁾. Obecnie Komisja wspiera we wdrażaniu paktu dziesięć państw członkowskich za pośrednictwem Instrumentu Wsparcia Technicznego. Ponadto państwa członkowskie korzystają z wzajemnego uczenia się i wymiany dobrych praktyk ustanowionych w ramach Instrumentu Wsparcia Technicznego. Aby propagować podejście wielopodmiotowe, Komisja zorganizowała specjalne spotkania informacyjne i konsultacyjne z zainteresowanymi stronami, takimi jak partnerzy społeczni

⁽⁹⁾ Poszczególne akty wykonawcze dotyczące aktów ustawodawczych paktu wymieniono w załączniku do wspólnego planu wdrażania: [EUR-Lex – 52024DC0251 – PL – EUR-Lex](#).

i gospodarczy, organizacje międzynarodowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności organizacje kierowane przez migrantów ⁽¹⁰⁾.

2.2 Prace agencji UE

Prace agencji UE nad wdrożeniem paktu, w szczególności Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu (EUAA), Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex) i eu-LISA, są w toku.

Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu ułatwia państwom członkowskim przejście na nowe ramy prawne wynikające z paktu i wspiera Komisję w opracowywaniu wspólnego planu wdrażania. W ramach swoich krajowych sieci ekspertów EUAA zaktualizowała swoje produkty i wytyczne oraz opracowała nowe, jeżeli były wymagane na mocy paktu lub wystąpiła taka potrzeba. EUAA obecnie aktualizuje moduły szkoleniowe europejskiego programu szkoleń dla pracowników służb azylowych i dokonuje przeglądu odpowiednich norm operacyjnych i wskaźników (dalsze szczegółowe informacje przedstawiono w sekcji 3 w ramach każdego elementu składowego).

Ponadto w 2025 r. odbędą się dwa pilotażowe ćwiczenia monitorujące (w Estonii i Niemczech), aby przygotować się do pełnego wdrożenia wieloletniego programu monitorowania EUAA począwszy od 2026 r. W ramach programu wszystkie państwa członkowskie będą monitorowane pod kątem technicznego i operacyjnego wdrażania paktu w cyklu pięcioletnim. Wyniki monitorowania pomogą również Komisji ocenić, czy krajowe systemy azylowe i systemy przyjmowania są dobrze przygotowane.

Frontex nadal zapewnia wsparcie we wszystkich tych obszarach, które wchodzą w zakres jego mandatu, dostarczając praktyczne wytyczne i narzędzia, a także wsparcie operacyjne na żądanie, w szczególności w odniesieniu do planowania i wdrażania nowych procesów na granicach. Różne elementy związane z wdrażaniem paktu są omawiane na forum grup roboczych i sieci Fronteksu, a także na specjalnych spotkaniach *ad hoc* z państwami członkowskimi. Ponadto Frontex zapewnia państwom członkowskim wsparcie na wszystkich etapach procesu powrotu, w ścisłej współpracy z unijnym koordynatorem ds. powrotów. Frontex współpracuje również z państwami członkowskimi przy opracowywaniu ocen ryzyka i bierze udział w kontroli jakości granic. Coroczna ocena narażenia przeprowadzana przez Frontex, w ramach której ocenia się zdolność i gotowość każdego państwa członkowskiego UE i państwa stowarzyszonego w ramach Schengen do reagowania na wyzwania na jego granicach zewnętrznych, ułatwi przejście do nowych ram prawnych.

Agencja eu-LISA odgrywa kluczową rolę we wdrażaniu paktu, w szczególności w dalszym usprawnianiu skutecznego zarządzania granicami zewnętrznymi Unii, ustanowieniu jednolitych przepisów gwarantujących kontrolę oraz właściwej rejestracji migrantów o nieuregulowanym statusie oraz osób przybywających do UE, które ubiegają się o azyl. Prawidłowe funkcjonowanie nowych przepisów paktu zależy od skutecznej dostępności i funkcjonowania nowego Eurodac do 12 czerwca 2026 r. eu-LISA stale wspiera państwa członkowskie w tym trudnym zadaniu (dalsze szczegóły przedstawiono w sekcji 3.1).

Aby zapewnić synergię między pracami Komisji i agencji UE, Komisja powinna opracować horyzontalne wytyczne prawne, natomiast agencje UE powinny koncentrować się przede wszystkim na opracowaniu ukierunkowanych wytycznych operacyjnych i wsparcia. Komisja i agencje będą kontynuować współpracę w celu osiągnięcia wysokiego poziomu skuteczności i zmniejszenia obciążeń nakładanych na państwa członkowskie, zgodnie z ogólnym celem Komisji, jakim jest uproszczenie.

⁽¹⁰⁾ Komisja Europejska i organizacje pozarządowe omawiają wdrażanie paktu o migracji: https://home-affairs.ec.europa.eu/news/european-commission-and-ngos-discuss-implementation-migration-pact-2024-05-27_pl.

2.3 Wsparcie finansowe

UE udostępnia państwom członkowskim dodatkowe 3 mld EUR na wsparcie wdrażania paktu i przyjmowanie wysiedleńców z Ukrainy. Oznacza to wzrost o 1 mld EUR w porównaniu z kwotami zapowiadzanymi we wspólnym planie wdrażania. Ponadto kwalifikujące się państwa członkowskie mogą również wykorzystać ponad 1,6 mld EUR udostępnione w ramach przeglądu śródkresowego funduszy w obszarze spraw wewnętrznych ⁽¹¹⁾.

Państwa członkowskie powinny strategicznie wykorzystywać te dodatkowe fundusze, aby w jak największym stopniu przyspieszyć działania wdrożeniowe, a jednocześnie priorytetowo potraktować najważniejsze wyzwania określone w ich krajowych planach wdrażania oraz w porozumieniu z Komisją. Komisja wspierała państwa członkowskie w określaniu ich priorytetów, a programowanie tego dodatkowego finansowania powinno być zgodne z krajowymi planami wdrażania państw członkowskich. Chociaż dodatkowe kwoty są znaczne, to z uwagi na skalę reform paktu od państw członkowskich będzie się wymagać określenia innych odpowiednich źródeł finansowania na szczeblu krajowym i unijnym (np. polityki spójności) w celu zaspokojenia wszystkich ich potrzeb. Kluczowe jest zagwarantowanie, by wymagane zmiany w programach państw członkowskich zostały sfinalizowane najpóźniej do końca roku oraz aby procedury udzielania zamówień publicznych zostały wszczęte i zakończone w terminie. Większość państw członkowskich jest na dobrej drodze do osiągnięcia tego celu, przy czym w niektórych państwach członkowskich ⁽¹²⁾ potrzebne są dalsze wysiłki; państwa członkowskie identyfikują inne odpowiednie źródła finansowania na szczeblu krajowym, a także inne fundusze na szczeblu UE, takie jak fundusze w ramach polityki spójności, przy jednoczesnym dążeniu do większej synergii i komplementarności.

3. KRAJOWE PLANY WDRAŻANIA I URUCHOMIENIE ELEMENTÓW SKŁADOWYCH

3.1 Przegląd krajowych planów wdrażania i koordynacja

We wspólnym planie wdrażania wyznaczono wspólny cel, jakim jest zapewnienie dobrze przygotowanych systemów do końca okresu przejściowego. Aby zapewnić dobre przygotowanie systemów, państwa członkowskie muszą wdrożyć nowe przepisy paktu oraz sprostać istniejącym wyzwaniom związanym z ich krajowymi przepisami, praktykami i zdolnością operacyjną.

Wszystkie państwa członkowskie były zobowiązane do ustanowienia krajowych planów wdrażania zawierających jasne działania i harmonogramy, m.in. w aspektach zamówień publicznych, szkoleń oraz potrzeb rekrutacyjnych. Do tej pory 26 państw członkowskich regularnie współpracowało z Komisją w zakresie wdrażania paktu, a 25 państw członkowskich przedłożyło swoje krajowe plany wdrażania ⁽¹³⁾. Cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen również przedłożyły swoje krajowe plany wdrażania obejmujące elementy paktu, w których uczestniczą.

Wszystkie krajowe plany wdrażania opierają się na wzorze dostarczonym przez Komisję, a tym samym odzwierciedlają strukturę elementów składowych wspólnego planu wdrażania. Około jedna trzecia planów została udostępniona również jako dokumenty publiczne ⁽¹⁴⁾.

⁽¹¹⁾ Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (FAMI) oraz Fundusz Zintegrowanego Zarządzania Granicami (FZZG).

⁽¹²⁾ Na dzień 6 czerwca odnotowano niepokojące opóźnienia, chociaż z różnych przyczyn, w następujących państwach: Belgia, Grecja, Łotwa, Malta, Polska, Hiszpania.

⁽¹³⁾ Węgry poinformowały Komisję, że nie zamierzają przygotować krajowego planu wdrażania. Polska przedstawiła swoje stanowisko w sprawie wdrażania paktu. Irlandia również przedłożyła krajowy plan wdrażania, ponieważ zgłosiła swój udział w unijnym pakcie o migracji i azylu.

⁽¹⁴⁾ Austria; Bułgaria; Czechy; Niemcy; Litwa; Luksemburg; Niderlandy; Słowacja; Słowenia; Szwecja (na żądanie).

Komisja wspierała państwa członkowskie w ocenie ich obecnych systemów, aby pomóc w ustaleniu poziomów bazowych na potrzeby planowania, i przedstawiła pewne zalecenia, które znajdują odzwierciedlenie w zdecydowanej większości krajowych planów wdrażania. Ogólnie rzecz biorąc, poziom szczegółowości krajowych planów wdrażania różni się między poszczególnymi państwami członkowskimi oraz w obrębie planu konkretnego państwa członkowskiego – w zależności od obszaru polityki lub elementu składowego. W zależności od przypadku może to wynikać z faktu, że oceny i przeglądy były nadal w toku w momencie przedkładania planu lub że w niektórych obszarach lub elementach składowych wymagany jest mniejszy nakład pracy. Większość państw członkowskich nadal musi określić konkretne cele pośrednie i wartości docelowe, aby śledzić i monitorować wdrażanie, co przydaje się do wykrywania i nadrabiania krytycznych opóźnień.

Wdrażanie paktu nie jest działaniem jednorazowym, lecz dynamicznym procesem. Od czasu pierwotnego przedłożenia krajowych planów wdrażania niektóre państwa członkowskie zaktualizowały i dokonały przeglądu poszczególnych elementów tych planów ⁽¹⁵⁾, co odzwierciedla znaczne postępy w trwających pracach. We wszystkich krajowych planach wdrażania uwzględniono elementy legislacyjne, choć w różnym stopniu szczegółowości. We wszystkich państwach członkowskich rozpoczęto prace nad niezbędnymi zmianami legislacyjnymi. Co najmniej trzy państwa członkowskie zakończyły już opracowywanie odpowiednich przepisów krajowych i przygotowują się do ich przyjęcia ⁽¹⁶⁾. Wiele innych państw członkowskich spodziewa się zakończyć ten proces jeszcze w tym roku. W innych proces ten trzeba jednak przyspieszyć.

Państwa członkowskie ustanowiły mechanizmy planowania i koordynacji na potrzeby realizacji celów na szczeblu operacyjnym i powinny teraz wykorzystać je do skutecznego wdrożenia paktu. Przygotowanie krajowych planów wdrażania pomogło określić krajowe problemy z koordynacją. Chociaż wiele państw członkowskich usprawnia zintegrowane kształtowanie polityki dzięki uzgodnieniom międzyresortowym, inne potrzebują ściślejszej koordynacji między obszarami polityki oraz szczeblami administracji rządowej. Chociaż pracami kierują ministerstwa ds. migracji lub spraw wewnętrznych, zasadnicze znaczenie ma zaangażowanie innych ministerstw, sądownictwa oraz władz lokalnych. Komisja z zadowoleniem przyjmuje i jednocześnie nadal wzywa do dobrej koordynacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami oraz zaangażowania władz lokalnych i regionalnych, a także społeczeństwa obywatelskiego, aby osiągnąć wysoki poziom skuteczności przy wdrażaniu paktu. W tym celu, opierając się na usprawnionym systemie wprowadzonym na mocy paktu (np. procedury przekazania, ściślejsze powiązania między azylem a powrotami, lepsze wykorzystanie baz danych), Komisja będzie nadal poszukiwać sposobów na dalsze usprawnianie powiązanych prac i zmniejszanie ogólnego obciążenia administracyjnego zgodnie z celami Komisji w zakresie uproszczenia. Przyszła długoterminowa europejska strategia zarządzania azylem i migracją będzie okazją do dalszych działań na rzecz zintegrowanego i usprawnionego kształtowania polityki.

Komisja utrzymuje ścisły dialog ze wszystkimi państwami członkowskimi oraz wspiera je w kwestiach planowania i aspektów operacyjnych. Komisja pozostaje również w ścisłym kontakcie z państwami członkowskimi, które nie przedłożyły krajowych planów wdrażania, i wzywa wszystkie państwa członkowskie do jak najszybszego zakończenia tego procesu.

3.2 Element składowy 1 – Eurodac

Szybkie opracowanie i uruchomienie zreformowanego systemu Eurodac jest kluczowym warunkiem wstępnym prawidłowego wdrożenia wszystkich elementów paktu. Reforma

⁽¹⁵⁾ Na przykład Grecja, Hiszpania i Belgia.

⁽¹⁶⁾ Czechy, Estonia, Niderlandy.

Eurodac jest wspólnym obowiązkiem Komisji, eu-LISA i państw członkowskich i do tej pory udało się poczynić znaczne postępy. Przygotowanie instrumentów o charakterze nieustawodawczym niezbędnych do jej wdrożenia przebiega zgodnie z planem, podobnie jak prace eu-LISA nad nowym Eurodac, oparte częściowo na elementach ram interoperacyjności, z których będzie korzystać Eurodac.

Biorąc pod uwagę napięty harmonogram wdrożenia Eurodac, Komisja, eu-LISA i państwa członkowskie określiły zestaw środków mających na celu zmniejszenie opóźnień. Środki te zostały wprowadzone głównie przez eu-LISA w celu wsparcia państw członkowskich. Jednym z takich środków jest wdrożenie funkcji systemu Eurodac w dwóch etapach (w czerwcu i grudniu 2026 r.), przy czym priorytetowo traktuje się funkcje z terminem na czerwiec 2026 r., określone jako krytyczne. Kolejnym środkiem jest opracowanie przez eu-LISA scentralizowanego rozwiązania – internetowego interfejsu użytkownika-. Ze scentralizowanego rozwiązania powinny korzystać państwa członkowskie, które z różnych powodów, takich jak brak zasobów, nie są gotowe do osiągnięcia pełnej integracji międzysystemowej do czerwca 2026 r.

Ponadto eu-LISA zdecydowała się przyjąć elastyczne podejście do wdrażania systemu Eurodac, umożliwiając Agencji stopniowe udostępnianie różnych niezbędnych dokumentów technicznych. Dzięki temu kluczowe dokumenty można było udostępniać państwom członkowskim na wczesnym etapie, ułatwiając gromadzenie i wykorzystywanie wspólnej wiedzy specjalistycznej istniejącej we wszystkich państwach członkowskich. W ten sposób w październiku 2024 r. dostarczono pierwszy dokument kontroli interfejsu, a w grudniu 2024 r. – pełną wersję dokumentu kontroli interfejsu, zgodnie z wymogami rozporządzenia. Takie samo elastyczne podejście przyjęto również w odniesieniu do testów. Rozpoczęto już dobrowolne podstawowe testy łączności między państwami członkowskimi a eu-LISA, a kilka państw członkowskich już je pomyślnie zakończyło.

Na szczeblu krajowym, przy tworzeniu swojego systemu państwa członkowskie mogą wybrać między korzystaniem ze scentralizowanego rozwiązania zapewnianego przez eu-LISA a budową systemu krajowego, który w pełni integruje Eurodac, lub połączeniem tych dwóch rozwiązań (tj. najpierw rozwiązania scentralizowanego, a następnie integracji międzysystemowej). Dzięki wspomnianemu elastycznemu podejściu przyjętemu przez eu-LISA państwa członkowskie mogły stosunkowo wcześniej rozpocząć opracowywanie systemu na szczeblu krajowym. Dzięki regularnym spotkaniom organizowanym przez eu-LISA (forum zarządzania projektami, grupa doradcza) państwa członkowskie mogą składać okresowe sprawozdania na temat stanu wdrażania na szczeblu krajowym oraz informować o wszelkich wyzwaniach, które mogłyby mieć wpływ na cały projekt na szczeblu UE. Z dotychczasowej wymiany informacji wynika, że pomimo znacznych postępów niektóre państwa członkowskie nadal napotykają wyzwania. Chodzi między innymi o konieczność zdecydowania, który organ krajowy jest odpowiedzialny za wdrożenie systemu lub który organ jest gospodarzem krajowego punktu dostępu, o trudności w procedurach udzielania zamówień, ograniczone zasoby (ludzkie lub finansowe) lub ciągłe wnioski o dokumentację techniczną⁽¹⁷⁾.

Ze swojej strony Komisja uczestniczy we wszystkich spotkaniach organizowanych przez eu-LISA, podczas których państwa członkowskie składają sprawozdania na temat stanu wdrażania oraz najnowszych wydarzeń i potencjalnych wyzwań, które są monitorowane i omawiane. W marcu 2025 r. Komisja wysłała pismo do wszystkich państw członkowskich, w którym wyszczególniła poczynione do tej pory postępy i ponownie podkreśliła znaczenie terminowego wdrożenia Eurodac, zarówno na szczeblu centralnym, jak i na szczeblu państw

⁽¹⁷⁾ 15–16 maja podczas posiedzenia grupy doradczej następujące państwa członkowskie zgłosiły, że są zagrożone, lub zostały uznane za zagrożone z powodu braku sprawozdania: Dania, Finlandia, Niemcy, Cypr, Grecja.

członkowskich. Komisja zorganizowała również dwustronne spotkania z państwami członkowskimi zmagającymi się ze szczególnymi wyzwaniami. Trwają prace nad przygotowaniem aktów niezbędnych do funkcjonowania systemu (dotyczących treści statystyk międzysystemowych i interoperacyjności).

Główne wyzwania i kolejne kroki

Agencja eu-LISA powinna nadal ściśle współpracować z państwami członkowskimi i Komisją. Podstawowe elementy dokumentu kontroli interfejsu należy obecnie uznać za wystarczająco stabilne, aby umożliwić państwom członkowskim wszczynanie w razie potrzeby postępowań o udzielenie zamówienia. Na tym etapie nie należy wprowadzać żadnych innych istotnych zmian; wszelkie dalsze zmiany w dokumencie powinny obejmować jedynie niewielkie dostosowania wynikające z dokumentów kontroli interfejsu związanych z interoperacyjnością, omyłek pisarskich lub poprawek po przeprowadzeniu testów. Stabilizacja dokumentu kontroli interfejsu nie wyklucza jednak dalszych ulepszeń systemu w miarę upływu czasu. Te państwa członkowskie, które preferują pełną integrację między systemami, nie powinny całkowicie wykluczać bazowania na opracowanym przez eu-LISA centralnym rozwiązaniu jako kopii zapasowej w przypadku opóźnień w procesie integracji.

W ciągu najbliższych miesięcy regularne miesięczne sprawozdania będą miały istotne znaczenie dla oceny ogólnego stanu wdrożenia i umożliwią Komisji i eu-LISA udzielenie w razie potrzeby dodatkowego wsparcia. Państwa członkowskie powinny w pełni korzystać z forum zarządzania projektami Eurodac i aktywnie powiadamiać Komisję w przypadku poważnych trudności.

Z praktycznego punktu widzenia należy jak najszybciej zakończyć procedury udzielania zamówień, wdrożyć plany szkoleń i procedury rekrutacji oraz przeprowadzić niezbędne obowiązkowe testy operacyjne. Ważne jest, aby przestrzegać uzgodnionego harmonogramu wdrażania, oraz skupić całą uwagę na rozwoju, testowaniu i osiągnięciu gotowości operacyjnej na szczeblu krajowym.

3.3 Element składowy 2 – Nowy system zarządzania przepływami migracyjnymi na granicach zewnętrznych UE

Trwają przygotowania do wprowadzenia nowej obowiązkowej procedury granicznej. W sierpniu 2024 r. Komisja przyjęła akt wykonawczy określający odpowiednią zdolność każdego państwa członkowskiego oraz maksymalną liczbę wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, po przekroczeniu której państwa członkowskie nie będą zobowiązane do stosowania procedury granicznej („roczny pułap”) ⁽¹⁸⁾.

Komisja pracuje nad wytycznymi dotyczącymi kontroli przesiewowej w celu przedstawienia żywego dokumentu dotyczącego kontroli przesiewowej na granicach zewnętrznych i wewnątrz terytorium oraz kwestii istotnych również dla państw członkowskich, których dotyczy wtórne przemieszczanie się osób.

Aby pomóc w zapewnieniu spójności polityki, kontrola przesiewowa została również uwzględniona w strategicznych wytycznych wieloletniego cyklu polityki strategicznej w zakresie europejskiego zintegrowanego zarządzania granicami (EUIBM) ⁽¹⁹⁾. Frontex, we współpracy z EUAA i Komisją, pracuje nad zestawem narzędzi do kontroli przesiewowej,

⁽¹⁸⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2024/2150 z dnia 5 sierpnia 2024 r. ustanawiająca zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 w odniesieniu do odpowiedniej zdolności państw członkowskich oraz maksymalnej liczby wniosków, które państwo członkowskie zobowiązane jest rozpatrzyć rocznie w ramach procedury granicznej, Dz.U. L, 2024/2150, 9.8.2024, http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2024/2150/oj.

⁽¹⁹⁾ W listopadzie 2024 r. Frontex zaktualizował załącznik do strategii technicznej i operacyjnej w zakresie europejskiego zintegrowanego zarządzania granicami, aby uwzględnić kontrolę przesiewową.

który obejmuje praktyczne narzędzia do przeprowadzania kontroli i weryfikacji związanych z kontrolą przesiewową. Testy operacyjne tych narzędzi mają się rozpocząć we wrześniu 2025 r.

Komisja i EUAA przygotowały szereg narzędzi bezpośrednio przydatnych do ustanowienia nowej obowiązkowej procedury granicznej. Obejmują one hipotetyczne modele odpowiednich zdolności, w tym możliwość posiadania „ośrodków wielofunkcyjnych”, które łączą kontrole przesiewowe z granicznymi procedurami azylowymi i powrotowymi. Modele te obejmują orientacyjne wymogi dotyczące personelu i przyjmowania w odniesieniu do kontroli przesiewowej i procedur granicznych, aby wspierać krajowe planowanie i wyznaczanie celów do osiągnięcia. EUAA przygotowała plan działania dla ośrodków wielofunkcyjnych, który przewiduje kilka etapów procesu w jednym miejscu (np. kontrola przesiewowa, rejestracja, procedury graniczne), aby pomóc państwom członkowskim w projektowaniu tych ośrodków. EUAA, współpracując z Fronteksem, wydała również nowe wytyczne w sprawie rozwiązań alternatywnych dla detencji ⁽¹⁰⁾, które można by wykorzystać w kontekście procedury granicznej. Komisja opracowuje również wytyczne dotyczące granicznej procedury azylowej i powrotu.

Na szczeblu krajowym niektóre państwa członkowskie dysponują już ośrodkami recepcyjnymi oraz zasobami ludzkimi niezbędnymi do zapewnienia im odpowiednich zdolności. Inne mają konkretne plany w tym zakresie, w tym zamierzają przeznaczyć środki na wymaganą infrastrukturę i wymagany personel ⁽²⁰⁾, a także plany budowy, renowacji lub zmiany przeznaczenia ośrodków wielofunkcyjnych. Ćwiczenie polegające na modelowaniu kontroli przesiewowej przeprowadzone przez Rumunię w 2024 r. dało możliwość przetestowania operacji kontroli przesiewowej i podzielenia się doświadczeniami z innymi państwami członkowskimi.

Główne wyzwania i kolejne kroki

Państwa członkowskie mają czas do kwietnia 2026 r. na powiadomienie o miejscach wyznaczonych dla procedury granicznej. Do tej pory żadne państwo członkowskie tego nie uczyniło. Państwa członkowskie mogą napotkać opóźnienia w tworzeniu swojego potencjału oraz zdolności w zakresie kontroli przesiewowej i obowiązkowej procedury granicznej, jeżeli ostateczne lokalizacje nie zostaną wkrótce wyznaczone oraz jeżeli planowanie finansowe i powiązane procedury udzielania zamówień nie zostały rozpoczęte i zakończone ⁽²¹⁾. Trwające programowanie dodatkowego finansowania unijnego może pomóc państwom członkowskim w realizacji tego ważnego zadania. Komisja będzie w kontakcie z państwami członkowskimi, aby pchnąć te kwestie naprzód, zwłaszcza że w tej chwili nie jest w stanie w pełni ocenić postępów państw członkowskich ani potencjalnych zagrożeń, jakie mogą napotkać.

Wdrożenie obowiązkowej procedury granicznej będzie musiało być uzupełnione o niezależny mechanizm monitorowania praw podstawowych (zob. sekcja 3.10) oraz opierać się na skutecznej współpracy z wymiarem sprawiedliwości, aby można było dotrzymać terminów oraz uwzględnić zmiany proceduralne wprowadzone paktem. Państwa członkowskie uznały współpracę z wymiarem sprawiedliwości za ważny element procesu wdrażania. Wymaga to uwzględnienia dodatkowych potrzeb wymiaru sprawiedliwości, zapewnienia niezależności sądownictwa oraz spełnienia wymogów ustanowionych w prawie UE w odniesieniu do sądów lub trybunałów.

⁽²⁰⁾ Państwa członkowskie, które już spełniły odpowiednie wymogi w zakresie zdolności lub zmierzają do ich terminowego spełnienia: Belgia, Finlandia, Luksemburg, Czechy, Francja, Malta, Niderlandy, Rumunia.

⁽²¹⁾ Państwa, co do których istnieją obawy dotyczące terminowego osiągnięcia odpowiedniej zdolności ze względu na czas trwania postępowań o udzielenie zamówienia, to Włochy i Niemcy. Poważniejsze obawy: Estonia i Grecja.

Państwa członkowskie muszą zapewnić terminowe zaangażowanie różnych zainteresowanych stron i przydział wystarczających środków finansowych na wszystkie elementy odpowiednich zdolności. Jeżeli chodzi o stopniowe wprowadzanie kontroli przesiewowej, istnieją pewne wyzwania związane z wyznaczeniem odpowiednich obiektów oraz zasobów ludzkich, materialnych i technicznych, aby poradzić sobie ze szczytowymi poziomami przepływów migracyjnych, a także zapewnić skuteczne mechanizmy i narzędzia prawne w celu zapobiegania ucieczkom. Należy również dołożyć starań, aby zapewnić wystarczającą liczbę przeszkolonych pracowników i pracowników medycznych do przeprowadzania badań przesiewowych oraz infrastrukturę techniczną umożliwiającą szybkie przeglądanie odpowiednich unijnych i krajowych baz danych, zarówno na wyznaczonych granicach, jak i na terytorium państwa.

3.4 Element składowy 3 – Nowe podejście do przyjmowania

Prawie wszystkie państwa członkowskie wdrażają reformy administracyjne i organizacyjne w odpowiedzi na zmiany wprowadzone paktem.

Proces ten obejmuje zmiany w ich systemach zarządzania sprawami i infrastrukturze informatycznej ⁽²²⁾, również przy wykorzystaniu wsparcia z Instrumentu Wsparcia Technicznego, a także inwestycje w infrastrukturę, mając na uwadze zarówno modernizację, jak i tworzenie nowych struktur. Prawie połowa wszystkich państw członkowskich planuje utworzenie nowych ośrodków recepcyjnych różnego rodzaju i dla różnych grup mieszkańców ⁽²³⁾. Ponadto państwa członkowskie dokonują przeglądu procedur operacyjnych i ustanawiają nowe ustalenia dotyczące współpracy między agencjami a usługodawcami i partnerami, na przykład w odniesieniu do procedur udzielania zamówień publicznych, opieki zdrowotnej, pomocy udzielanej małoletnim bez opieki lub rynku pracy.

Państwa członkowskie badają również sposoby wzmocnienia samodzielności i wsparcia dla wnioskodawców, którzy dobrowolnie rezygnują z rozwiązań w zakresie zakwaterowania sponsorowanych przez państwo ⁽²⁴⁾. Niektóre państwa członkowskie koncentrują się na środkach na rzecz wczesnej integracji, w tym na kursach językowych zgodnie z nowymi wymogami dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania ⁽²⁵⁾. Inne państwa członkowskie określiły działania mające na celu wzmocnienie wsparcia medycznego i psychospołecznego ⁽²⁶⁾.

Państwa członkowskie są ponadto w trakcie transponowania do prawa krajowego dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania i jej nowych narzędzi zarządzania przyjmowaniem. Działania państw członkowskich w zakresie transpozycji są wspierane przez Komisję i EUAA w ramach grupy ekspertów Komisji ds. dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania oraz sieci krajowych punktów kontaktowych ds. przyjmowania działającej w ramach EUAA. Komisja opracowała też dokument wyjaśniający, który został udostępniony państwom członkowskim w grudniu 2024 r. ⁽²⁷⁾. Jednocześnie państwa członkowskie opracowują metody

⁽²²⁾ Austria, Belgia, Estonia, Finlandia, Francja, Chorwacja, Irlandia, Luksemburg i Portugalia.

⁽²³⁾ Ośrodki wielofunkcyjne: Czechy i Chorwacja; zakwaterowanie dla małoletnich bez opieki: Cypr i Włochy; zakwaterowanie dla osób wymagających szczególnego traktowania: Słowacja; ośrodki dublińskie: Belgia; (wielofunkcyjne) ośrodki na granicy: Irlandia, Portugalia i Słowacja. Inne państwa koncentrują się na zwiększeniu ogólnych zdolności: Luksemburg i Rumunia; oraz ośrodkach detencyjnych: Włochy.

⁽²⁴⁾ Na przykład Belgia i Estonia.

⁽²⁵⁾ Zaliczają się do nich Czechy, Cypr, Włochy i Francja.

⁽²⁶⁾ Na przykład Czechy, Belgia, Słowenia, Litwa i Łotwa.

⁽²⁷⁾ W nadchodzących miesiącach EUAA wyda również praktyczny przewodnik dotyczący utworzenia ośrodka dla przybywających migrantów/ośrodka recepcyjnego i zarządzania nim.

monitorowania obecności osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz udostępniania i stosowania rozwiązań alternatywnych dla detencji ⁽²⁸⁾.

Główne wyzwania i kolejne kroki

Terminowa transpozycja dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania nadal wymaga uwagi wszystkich państw członkowskich. Zapewnienie wystarczających zdolności i odpowiednich warunków jest kluczowym elementem dobrego przygotowania państwa członkowskiego.

W wielu państwach członkowskich ⁽²⁹⁾ wciąż występują trudności związane z odpowiednią zdolnością krajowych systemów przyjmowania. W niektórych przypadkach zostało to już stwierdzone przez właściwe sądy. Istotne jest, aby państwa członkowskie zaspokajały rzeczywiste obecne potrzeby w zakresie przyjmowania, zgodnie z wymogami obecnego dorobku prawnego UE, oraz utrzymywały w swoich systemach przyjmowania wystarczające zdolności zapewniające odpowiedni poziom życia, przy jednoczesnym zapewnieniu dobrze opracowanych i aktualnych planów kryzysowych (więcej informacji na temat planowania kryzysowego znajduje się w sekcji 3.9).

Ponieważ przekształcona dyrektywa w sprawie warunków przyjmowania dodatkowo harmonizuje normy, które mają być zapewniane osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową, państwa członkowskie powinny powstrzymać się od obniżania tych norm lub odchodzenia od nich oraz od zmniejszania ogólnej zdolności swoich systemów przyjmowania. Ponadto systemy państw członkowskich powinny umożliwiać wyraźne rozróżnienie między „odpowiednim poziomem życia” a ograniczeniem materialnych warunków przyjmowania w niektórych przypadkach ⁽³⁰⁾ związanych z nadużyciami ze strony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, jak przewidziano w dyrektywie w sprawie warunków przyjmowania. W przypadku pogorszenia się warunków materialnych przyjmowania państwa członkowskie powinny przynajmniej nadal zaspokajać podstawowe potrzeby, które należy określić w systemach krajowych, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE. Niektóre państwa członkowskie powinny również dokonać przeglądu swoich możliwości detencji i znacznie poprawić ogólne warunki panujące w ich ośrodkach detencyjnych.

Ponadto zbliżenie standardów przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową jest nieodzowne dla prawidłowego funkcjonowania paktu, w tym dla zapobiegania wtórnym przepływowi, dla przekazywania osób zgodnie z zasadami odpowiedzialności oraz dla ustalenia, czy państwo członkowskie jest dobrze przygotowane.

Należy szybko wyeliminować pozostałe luki związane z gromadzeniem niezbędnych danych dotyczących przyjmowania. Ponadto, zwłaszcza w odniesieniu do środków na rzecz wczesnej integracji, państwa członkowskie powinny skupić się na terminowym ustanowieniu oraz przeglądzie odpowiednich wielostronnych partnerstw.

3.5 Element składowy 4 – Sprawiedliwe, skuteczne i spójne procedury azylowe

Państwa członkowskie koncentrują się na przeglądzie swojego ustawodawstwa krajowego w celu dostosowania go do nowych ram prawnych. Niektóre państwa członkowskie borykają się ze sporymi zaległościami w rozpatrywaniu spraw azylowych ze względu na problemy strukturalne lub ograniczony personel i ograniczoną infrastrukturę, co skutkuje długim czasem rozpatrywania wniosków. Większość zainteresowanych państw członkowskich

⁽²⁸⁾ Przykładami są Czechy, Portugalia i Luksemburg.

⁽²⁹⁾ Dotyczy to Belgii, Francji, Grecji i Niderlandów.

⁽³⁰⁾ Na przykład jeżeli wnioskodawca przenosi się bez zezwolenia do innego państwa członkowskiego lub nie wywiązuje się z obowiązków sprawozdawczych lub wprowadza w błąd organy.

podjęła kroki, aby nadrobić istniejące zaległości i skrócić czas trwania procedur, a także uniknąć potrzeby zbyt długiego funkcjonowania dwóch równoległych systemów po czerwcu 2026 r. – jednego regulowanego aktualnym dorobkiem prawnym i dyrektywą w sprawie procedur azylowych, a drugiego opartego na rozporządzeniu w sprawie procedury azylowej w odniesieniu do wniosków złożonych od 12 czerwca 2026 r. Szereg państw członkowskich wprowadziło plany zwiększenia swoich zdolności poprzez zwiększenie liczby stałych pracowników ⁽³¹⁾ lub utworzenie specjalnych zespołów w celu rozwiązania problemu zaległości ⁽³²⁾. Niektóre państwa członkowskie zwróciły się o ukierunkowane dodatkowe wsparcie w tym zakresie za pośrednictwem Instrumentu Wsparcia Technicznego lub EUAA ⁽³³⁾. Dyskusje prowadzone w komitetach ekspertów służą wyjaśnieniu przepisów prawnych nowego prawodawstwa i pomogą w przejściu między tymi dwoma systemami.

Cyfryzacja, w szczególności korzystanie ze zintegrowanych systemów zarządzania sprawami oraz zautomatyzowane powiadomienia w celu skutecznego i bezpiecznego przekazywania informacji, jest ważnym elementem dla tych państw członkowskich, które dokonują przeglądu i usprawnienia swoich procedur pracy i standardowych procedur operacyjnych, zwłaszcza gdy zaangażowane są różne organy. Na przykład Bułgaria wykorzystuje wsparcie w ramach Instrumentu Wsparcia Technicznego do przyspieszenia cyfryzacji procedur azylowych.

Główne wyzwania i kolejne kroki

Należy zająć się istniejącymi wyzwaniami dotyczącymi dostępu do procedury azylowej, w tym opóźnieniami w rejestracji i wyznaczaniu terminów składania wniosków. Państwa członkowskie, rozwijając swoje zdolności, powinny zapewnić terminową rekrutację i odpowiednie szkolenia.

W ramach programowania państwa członkowskie powinny aktywnie współpracować z wymiarem sprawiedliwości w celu weryfikacji i, w razie potrzeby, zwiększania zdolności w zakresie rozpatrywania odwołań. Jest to konieczne, aby skrócić czas rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i zapewnić ogólną skuteczność systemu, zmniejszyć istniejące zaległości i uniknąć pojawiania się nowych. Podobnie jak w przypadku organów administracyjnych kluczowe znaczenie ma zapewnienie, w razie potrzeby, terminowego i odpowiedniego szkolenia sędziów.

Państwa członkowskie muszą zapewnić szybkie badanie zarzutów dotyczących zawracania, aby zagwarantować poszanowanie praw podstawowych, w tym prawa dostępu do procedur azylowych i zasady *non-refoulement*. Jak wskazano w komunikacie Komisji w sprawie przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym wynikającym z wykorzystywania migracji jako broni ⁽³⁴⁾, wszelkie środki podejmowane, by przeciwdziałać wykorzystywaniu migracji jako broni na granicach z Białorusią i Rosją oraz środki ograniczające prawa podstawowe (np. prawo do azylu) muszą być tymczasowe, proporcjonalne i ograniczone do tego, co jest absolutnie konieczne, oraz muszą zapewniać poszanowanie istoty tych praw.

3.6 Element składowy 5 – Bardziej skuteczne i sprawiedliwe procedury powrotu

Komisja ściśle współpracowała z państwami członkowskimi w kontekście opracowywania krajowych planów wdrażania, aby zbliżyć do siebie organy ds. azylu i organy ds. powrotów. Jak dotąd 19 państw członkowskich już wydaje jednocześnie decyzje odmowne w sprawie

⁽³¹⁾ Tak jak w Bułgarii.

⁽³²⁾ Tak jak w Portugalii.

⁽³³⁾ Belgia i Niemcy.

⁽³⁴⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym wynikającym z wykorzystywania migracji jako broni i w sprawie zwiększania bezpieczeństwa na granicach zewnętrznych UE, COM(2024) 570 final, [EUR-Lex – 52024DC0570 – PL – EUR-Lex](#).

azyłu i decyzje nakazujące powrót, co będzie wymogiem przewidzianym w pakcie, mającym na celu dalsze uproszczenie i usprawnienie procesów administracyjnych. W ramach sieci wysokiego szczebla ds. powrotów zorganizowano specjalne warsztaty w celu wymiany doświadczeń i określenia najlepszych praktyk⁽³⁵⁾. Podobne warsztaty zorganizowano również na temat wniosków o udzielenie azylu składanych w ostatniej chwili oraz sposobów przyspieszenia procesu powrotu, poprawy koordynacji i skrócenia czasu między odrzuceniem wniosków o udzielenie azylu a procedurami powrotu.

Tymczasem kilka państw członkowskich modernizuje swoje krajowe systemy zarządzania sprawami dotyczącymi powrotów, aby umożliwić skuteczniejsze monitorowanie powrotów, ustanowić zautomatyzowaną integrację z szerszymi systemami informatycznymi zarządzania migracją oraz zapewnić pełniejsze i skuteczniejsze korzystanie z systemu informacyjnego Schengen.

Jak przedstawiono w sprawozdaniu w sprawie stanu strefy Schengen w 2025 r.⁽³⁶⁾, w przeprowadzonej w 2024 r. tematycznej ocenie Schengen dotyczącej skuteczności systemu powrotów podkreślono zarówno rozwój sytuacji w terenie, jak i utrzymujące się wewnętrzne przeszkody utrudniające powroty. Niektóre państwa członkowskie ustanowiły lub wzmocniły zintegrowane planowanie dla wszystkich organów zaangażowanych w proces powrotu, umożliwiając regularną koordynację i skuteczniejsze przydzielanie zasobów. Nadal jednak istnieje potrzeba lepszej analizy ryzyka i perspektywicznego planowania w zakresie powrotów, co przyczyniłoby się do zwiększenia gotowości i przydzielania zasobów, w tym do określenia niezbędnego wsparcia ze strony Fronteksu. Dwa państwa członkowskie⁽³⁷⁾ dokonały ponownej oceny istniejących zdolności w zakresie powrotów, w tym swoich zdolności do przeciwdziałania ryzyku ucieczki, i są w trakcie zwiększania tych zdolności. W niektórych państwach członkowskich⁽³⁸⁾ wzmocniono programy dobrowolnych powrotów, co może znacznie zwiększyć ogólną skuteczność powrotów.

Frontex czynnie wspiera państwa członkowskie w ich wysiłkach w kierunku wdrożenia najważniejszych nowości paktu w odniesieniu do powrotów. Obejmuje to bieżące prace techniczne mające na celu określenie potrzeb państw członkowskich, aby móc zaplanować wsparcie ze strony Agencji. Program reintegracji Fronteksu odgrywa coraz ważniejszą rolę w promowaniu większej liczby dobrowolnych powrotów z UE i jest obecnie aktywnie wykorzystywany przez prawie wszystkie państwa członkowskie

Wniosek Komisji z dnia 11 marca 2025 r. dotyczący rozporządzenia ustanawiającego wspólny system powrotów obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających w Unii stanowi kluczowy element uzupełniający pozostałe wnioski zawarte w pakcie z myślą o wprowadzeniu szybszych, prostszych i skuteczniejszych powrotów przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych.

Na podstawie odpowiedniej wymiany informacji z państwami członkowskimi Komisja opublikowała pod koniec 2024 r. dokument roboczy służb Komisji, w którym wymieniono sposoby priorytetowego traktowania i usprawnienia powrotów obywateli państw trzecich, których uznano za osoby stwarzające zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego⁽³⁹⁾.

⁽³⁵⁾ Niderlandy i Norwegia.

⁽³⁶⁾ Komisja przedstawia sprawozdanie w sprawie stanu strefy Schengen, obchodząc 40-lecie jej istnienia: https://home-affairs.ec.europa.eu/news/commission-reports-state-schengen-celebrating-40-years-2025-04-23_pl.

⁽³⁷⁾ Belgia i Francja.

⁽³⁸⁾ Austria, Bułgaria, Niderlandy i Norwegia.

⁽³⁹⁾ Dokument roboczy służb Komisji w sprawie powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, którzy stwarzają zagrożenie dla bezpieczeństwa, 17.12.2024: https://home-affairs.ec.europa.eu/document/1a5b1f9c-af3b-4dc7-a01f-55d64c43b926_pl.

W kontekście corocznej oceny współpracy państw trzecich w zakresie readmisji na podstawie art. 25a kodeksu wizowego Komisja zwraca szczególną uwagę na znaczenie współpracy w zakresie readmisji państw trzecich, których obywatele prawdopodobnie będą objęci procedurą graniczną.

Główne wyzwania i kolejne kroki

Komisja uważa, że priorytetem jest poczynienie postępów w negocjacjach w sprawie wyżej wymienionego wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie powrotów, i wzywa Parlament Europejski i Radę do jak najszybszego zakończenia negocjacji, a w każdym razie przed rozpoczęciem stosowania paktu w czerwcu 2026 r.

Państwa członkowskie będą musiały wyeliminować istniejące wewnętrzne niedociągnięcia, takie jak ograniczona koordynacja między organami i nadmiernie skomplikowane procedury, aby zapewnić najskuteczniejszą realizację nowych obowiązków wynikających z paktu, w szczególności obowiązków związanych z powrotową procedurą graniczną. Ogólna skuteczność systemu powrotów zależy od odpowiednich zasobów, płynnych procesów stałego monitorowania powrotów obywateli państw trzecich oraz traktowania powrotów jako procesu planowanego i przewidywalnego ⁽⁴⁰⁾.

Unijny koordynator ds. powrotów nadal wspiera państwa członkowskie w podejmowaniu tych wyzwań. Koordynator ds. powrotów opracowuje podręcznik dotyczący skutecznych procedur, aby ukierunkować podmioty zaangażowane w powrotową procedurę graniczną w państwach członkowskich i nadal zachęca do stosowania wpisu dotyczącego powrotu w systemie informacyjnym Schengen.

Ukierunkowane działania powrotowe dotyczące gotowości i planowania kryzysowego w zakresie powrotów, zainicjowane przez unijnego koordynatora ds. powrotów w marcu 2025 r., mają na celu promowanie dobrych praktyk, które część państw członkowskich już wdrożyła, oraz pomoc w określeniu kluczowych i wspólnych elementów planowania kryzysowego w zakresie powrotów, by kształtować spójne wspólne podejście w całej UE. Frontex odegra ważną rolę w realizacji tych ukierunkowanych działań powrotowych.

W 2026 r. Frontex udostępni państwom członkowskim kompleksową ankietę na temat potrzeby ewentualnego wsparcia ze strony Fronteksu w zakresie powrotów. Agencja podejmuje działania następcze w związku ze spotkaniem wprowadzającym, które odbyło się w listopadzie 2024 r., organizując specjalne spotkania dwustronne ze wszystkimi zainteresowanymi państwami członkowskimi, aby lepiej zaplanować i zbadać, w jaki sposób można zaspokoić indywidualne potrzeby państw członkowskich.

3.7 Element składowy 6 – Skuteczny system odpowiedzialności

Dobre funkcjonowanie obowiązujących przepisów dublińskich i nowych przepisów, przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie zarządzania azylem i migracją, dotyczących sprawiedliwego podziału odpowiedzialności ma zasadnicze znaczenie dla ogólnego funkcjonowania paktu.

W ostatnich latach odsetek przekazania na podstawie rozporządzenia dublińskiego w całej Unii był bardzo niski, co znacznie ogranicza skuteczność systemu. Prace techniczne prowadzone przez Komisję i na szczeblu krajowym koncentrują się na skuteczności przekazania.

⁽⁴⁰⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów Sprawozdanie w sprawie stanu strefy Schengen 2025, COM(2025) 185 final. [EUR-Lex – 52025DC0185 – PL – EUR-Lex](#).

Komisja kończy prace nad aktem wykonawczym, który uchyli obecne przepisy wykonawcze, z myślą o przyjęciu w lipcu 2025 r. ⁽⁴¹⁾ Pod względem operacyjnym ułatwi on współpracę i wymianę informacji między państwami członkowskimi, a tym samym sprawi, że przekazania staną się szybsze i łatwiejsze. Ponadto akt będzie obejmować standardowe formularze wniosków o przejęcie i powiadomień o wtórnym przejęciu, formularze przekazania, a także procedury relokacji i wymiany informacji. Nowe przepisy wykonawcze zostały opracowane w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi. Po ich przyjęciu eu-LISA wdroży dostosowania techniczne w celu wprowadzenia tych procedur do systemu każdego państwa członkowskiego.

Podczas dialogu z państwami członkowskimi na temat oceny ich potrzeb w zakresie wdrażania paktu Komisja zwróciła szczególną uwagę na potrzebę poprawy systemu odpowiedzialności oraz funkcjonowania krajowych jednostek dublińskich. Zalecenia Komisji dla państw członkowskich koncentrowały się na zapewnieniu dobrze funkcjonującego systemu odpowiedzialności i skutecznej realizacji przekazania między państwami członkowskimi. Większość państw członkowskich wdrożyła plany zwiększenia liczby personelu, przeglądu procedur lub modernizacji istniejącej infrastruktury w celu skutecznego zarządzania sprawami.

W kwietniu 2025 r. EUAA opublikowała dwa wzory formularzy poszukiwania rodziny, aby ułatwić ustalenie odpowiedzialności: jeden dla osób dorosłych ubiegających się o ochronę międzynarodową, drugi dla małoletnich bez opieki ⁽⁴²⁾. Do obu formularzy dołączono praktyczny przewodnik dotyczący poszukiwania rodzin, zarówno w państwach członkowskich UE i państwach stowarzyszonych w ramach Schengen, jak i w państwach trzecich ⁽⁴³⁾.

Główne wyzwania i kolejne kroki

Wszystkie państwa członkowskie będą musiały dopilnować stosowania nowych przepisów, w tym przepisów dotyczących wniosków o przejęcie, powiadomień o wtórnym przejęciu oraz przekazania. Zwiększenie ogólnej liczby zrealizowanych przekazania przyczyni się do skutecznego funkcjonowania systemu, ograniczając zachęty do niedozwolonego przemieszczania się i zapewniając utrzymanie równowagi między odpowiedzialnością a solidarnością w ramach paktu. Ponieważ istnieją warunki umożliwiające przekazania do wszystkich państw członkowskich UE oraz z tych państw, a także mając na uwadze obowiązujące przepisy, przekazania powinny mieć miejsce już teraz do wszystkich państw członkowskich. Ma to zasadnicze znaczenie dla skutecznego przejścia na nowe przepisy dotyczące odpowiedzialności oraz dla właściwego funkcjonowania rocznego cyklu zarządzania migracją.

Ponadto wdrożenie nowych przepisów dotyczących odpowiedzialności jest ściśle powiązane ze skutecznym wdrożeniem nowego rozporządzenia Eurodac. Oprócz gotowości technicznej państwa członkowskie muszą zadbać o to, by ich organy krajowe miały dostęp do wszystkich informacji istotnych dla ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego oraz miały możliwość dostępu do systemu w celu aktualizacji danych o odpowiednie informacje, takie

⁽⁴¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 118/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1560/2003 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, Dz.U. L 39 z 8.2.2014, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2014/118/oj.

⁽⁴²⁾ Art. 22 ust. 1 rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją.

⁽⁴³⁾ Praktyczny przewodnik dotyczący poszukiwania rodzin, część I: <https://euaa.europa.eu/publications/practical-guide-family-tracing-part-i-principles-practices>; Praktyczny przewodnik dotyczący poszukiwania rodzin, część II: <https://euaa.europa.eu/publications/practical-guide-family-tracing-part-ii-tracing-AMMR>.

jak wskazanie odpowiedzialnego państwa członkowskiego, zarówno zgodnie z rozporządzeniem w sprawie zarządzania azylem i migracją, jak i rozporządzeniem Eurodac.

Po przyjęciu nowych przepisów wykonawczych eu-LISA podejmie środki techniczne, aby ułatwić i przyspieszyć komunikację między państwami członkowskimi za pośrednictwem DubliNet.

3.8 Element składowy 7 – Urzeczywistnienie solidarności

W październiku 2025 r. rozpoczną się prace przygotowawcze nad uruchomieniem rocznego cyklu zarządzania migracją oraz nad ustanowieniem do czerwca 2026 r. stałego mechanizmu solidarności i unijnego forum szczebla technicznego ds. solidarności. Jeżeli chodzi o wkłady państw członkowskich, mechanizm solidarności przewidziany w pakcie umożliwia im wybór między relokacją, wkładem finansowym a wsparciem rzeczowym.

Dotychczasowe prace koncentrowały się wokół platformy solidarności „pakt”, skupiającej państwa członkowskie, Komisję i EUAA. W kwietniu 2025 r. odbyło się posiedzenie platformy solidarności „pakt”, aby omówić kluczowe aspekty uruchomienia mechanizmu solidarności i przyspieszyć przygotowania do ustanowienia unijnego forum szczebla technicznego ds. migracji. Komisja przedstawiła państwom członkowskim projekt zakresu zadań i regulaminu unijnego forum szczebla technicznego ds. migracji oraz ogłosiła mianowanie unijnego koordynatora ds. solidarności ⁽⁴⁴⁾. Posiedzenie grupy ekspertów Komisji ds. rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją poświęcone było omówieniu mechanizmu solidarności i różnych dostępnych sposobów zapewniania środków solidarnościowych ⁽⁴⁵⁾. Opracowano mechanizm wkładów finansowych, który ma zostać określony w powiązanej akcie wykonawczym do rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją.

Wdrożenie mechanizmu solidarności wymaga terminowej wymiany wysokiej jakości danych pochodzących z państw członkowskich. Komisja ściśle współpracuje zatem z agencjami UE i państwami członkowskimi w ramach sieci ds. planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego w celu określenia i sprostania potrzebom i wyzwaniom związanym z gromadzeniem lub przekazywaniem danych do celów rocznego cyklu zarządzania migracją. W okresie od kwietnia do listopada 2024 r. Komisja przeprowadziła test, aby zebrać dane i zapewnić konsolidację oraz wymianę analiz na potrzeby europejskiego rocznego sprawozdania dotyczącego azylu i migracji. Na tej podstawie opracowano skuteczny proces wymiany informacji. Komisja zawarła również odpowiednie porozumienia robocze z EUAA i Fronteksem, a kolejne porozumienie z Europolem jest w przygotowaniu. Wspólna baza dowodowa i wymiana danych mają zasadnicze znaczenie dla pomyślnego wdrożenia paktu.

Główne wyzwania i kolejne kroki

Trwają prace przygotowawcze nad pierwszym rocznym sprawozdaniem dotyczącym azylu i migracji. Państwa członkowskie i agencje UE przedłożyły Komisji wymagane informacje do 1 czerwca. Ścisła współpraca z agencjami UE zaowocowała znacznym uproszczeniem i usprawnieniem procesów gromadzenia danych i informacji. Komisja, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, państwa członkowskie i agencje UE omówią pierwszy projekt sprawozdania na specjalnym posiedzeniu sieci ds. planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego, które odbędzie się w lipcu, z myślą o przyjęciu

⁽⁴⁴⁾ Unijny koordynator ds. solidarności, powołany rozporządzeniem w sprawie zarządzania azylem i migracją, będzie koordynował wdrażanie mechanizmu solidarności, w szczególności za pośrednictwem forum szczebla technicznego ds. migracji.

⁽⁴⁵⁾ Art. 46 ust. 2 rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją.

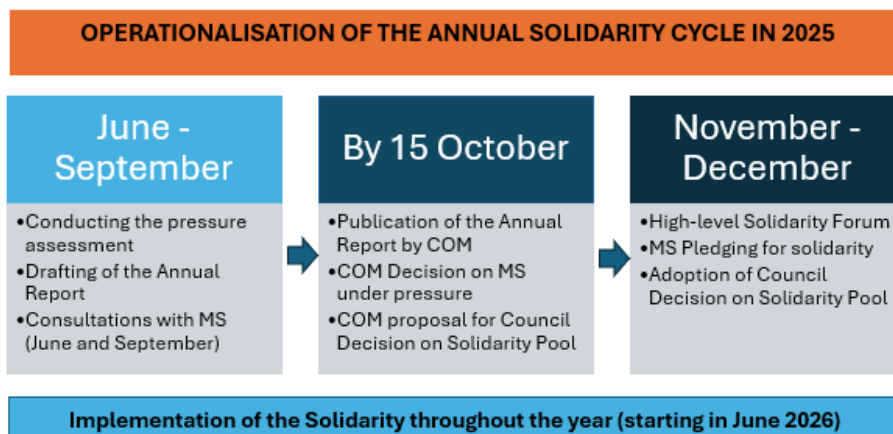
tego sprawozdania do 15 października. Niezmiernie ważne jest, aby państwa członkowskie nadal przekazywały wymagane dane i informacje w sposób terminowy, dokładny i kompletny, również w odniesieniu do powrotów i przyjmowania.

Analiza zawarta w sprawozdaniu rocznym będzie podstawą decyzji wykonawczej Komisji określającej państwa członkowskie znajdujące się pod presją migracyjną, zagrożone presją migracyjną lub stojące w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej. Analiza ta posłuży również do przygotowania wniosku Komisji dotyczącego aktu wykonawczego Rady ustanawiającego roczną pulę solidarnościową niezbędną do zaradzenia sytuacji migracyjnej. Oba wnioski mają zostać przedstawione najpóźniej do 15 października 2025 r.

Określenie przez Komisję państw członkowskich znajdujących się pod presją migracyjną, zagrożonych taką presją lub znajdujących się w znaczącej sytuacji migracyjnej będzie obejmowało ocenę, czy systemy krajowe są dobrze przygotowane. Taka ocena będzie miała bezpośredni wpływ na możliwość dostępu tych państw członkowskich do puli solidarnościowej lub zwrócenia się o pełne lub częściowe odliczenie ich zobowiązania solidarnościowego.

W ocenie Komisji rozważona zostanie również możliwość istnienia niedociągnięć systemowych w odniesieniu do wdrażania przepisów dotyczących odpowiedzialności (dublińskich) w państwach członkowskich korzystających ze środków solidarnościowych, w szczególności niedociągnięć, które mogłyby mieć poważne negatywne konsekwencje dla funkcjonowania systemu dublińskiego. W razie stwierdzenia takiej sytuacji przez Komisję państwa członkowskie wnoszące wkład nie są zobowiązane do realizacji swoich zobowiązań solidarnościowych ani do stosowania kompensacji odpowiedzialności.

Pierwsze posiedzenie unijnego forum szczebla technicznego ds. migracji odbędzie się na początku 2026 r. Prace nad zakresem uprawnień i regulaminem wewnętrznym są na ukończeniu. EUAA jest w trakcie opracowywania praktycznego przewodnika dotyczącego wdrażania mechanizmu solidarności w odniesieniu do relokacji i kompensacji odpowiedzialności.

3.9 Element składowy 8 – Gotowość i planowanie kryzysowe

Planowanie kryzysowe stanowi zasadniczą część paktu, ponieważ gwarantuje, że systemy azylowe i systemy przyjmowania będą mogły nadal prawidłowo funkcjonować oraz szybko dostosowywać się do nagłych zmian sytuacji migracyjnej.

Aby wesprzeć państwa członkowskie w przygotowywaniu ich planów kryzysowych, zgodnie z wymogami dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania, w listopadzie 2024 r. EUAA opracowała wzór, z którego muszą korzystać państwa członkowskie. Wydała również podręcznik zawierający przykłady i dobre praktyki oraz zorganizowała serię webinarów szkoleniowych. W marcu 2025 r. Europejska Sieć Migracyjna (ESM) zorganizowała warsztaty na temat budowania zdolności dotyczące modelowania scenariuszy i planowania kryzysowego dla państw członkowskich. W szerszym ujęciu, aby zintensyfikować wymianę informacji technicznych na temat różnych aspektów planowania kryzysowego w zakresie migracji, Komisja ponownie uruchomiła specjalną podgrupę ds. planowania kryzysowego w ramach sieci ds. planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego.

Ustawowy termin do przedłożenia EUAA krajowych planów kryzysowych upłynął 12 kwietnia 2025 r. Do tej pory 22 państwa członkowskie przyjęły i zgłosiły swoje plany kryzysowe ⁽⁴⁶⁾.

Główne wyzwania i kolejne kroki

Państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, powinny niezwłocznie powiadomić EUAA o swoich planach kryzysowych.

Większość planów zgłoszonych do EUAA zawiera podstawowe elementy szablonu, choć w różnym stopniu kompletności. Zachęca się państwa członkowskie do zapewnienia, aby w odniesieniu do wszystkich elementów szablonu (np. azyl, przyjmowanie i małoletni bez opieki) określono konkretne środki w oparciu o dobrze zdefiniowane scenariusze i wskaźniki, a także środki gotowości.

Wszystkie państwa członkowskie muszą również utrzymywać adekwatność planów do zakładanych celów, aktualizować je i zmieniać oraz testować je w miarę możliwości. Ważne jest również zapewnienie spójności z innymi planami kryzysowymi dotyczącymi migracji (np. dotyczącymi granic lub powrotów). Ponadto należy przedsięwziąć praktyczne środki służące gotowości (np. logistykę i przygotowanie zamówień, gromadzenie zapasów, szkolenia lub zapasowe możliwości w zakresie przyjmowania) w celu zapewnienia możliwości mobilizacji zdolności w sposób elastyczny i skuteczny. Komisja przedstawi informacje na temat poziomu gotowości w Unii i państwach członkowskich w sprawozdaniu rocznym w październiku, w oparciu o informacje przekazane przez agencje UE, w szczególności Frontex i EUAA. Począwszy od 2026 r. planowanie kryzysowe w zakresie przyjmowania i azylu będzie oceniane w ramach wieloletniego programu monitorowania EUAA.

3.10 Element składowy 9 - Nowe zabezpieczenia dla osób ubiegających się o ochronę międzynarodową i osób wymagających szczególnego traktowania oraz ściślejsze monitorowanie praw podstawowych

Pakt zapewnia ważną równowagę nie tylko między solidarnością i odpowiedzialnością, ale także między obowiązkami i prawami osób ubiegających się o ochronę w UE. Wprowadza nowe elementy związane z niezależnym monitorowaniem praw podstawowych podczas kontroli przesiewowej i procedur azylowych na granicy, wzmocnione gwarancje proceduralne i środki ochrony, takie jak bezpłatne doradztwo prawne i udzielanie informacji, a także zawiera jasne oraz wzmocnione przepisy dotyczące osób wymagających szczególnego traktowania lub osób o szczególnych potrzebach w zakresie przyjmowania, w szczególności dzieci, w tym małoletnich bez opieki. Chociaż nadal istnieją pewne luki, krajowe plany

⁽⁴⁶⁾ 26 państw członkowskich jest zobowiązanych do przedłożenia EUAA krajowych planów kryzysowych. Czechy, Polska i Niemcy poinformowały EUAA o opóźnieniach. Węgry nie przekazały żadnych informacji.

wdrażania państw członkowskich zasadniczo odzwierciedlają ogólną równowagę między prawami i obowiązkami i uwzględniają te nowe elementy. Ważne jest, aby tak pozostawało w całym procesie wdrażania, zarówno w prawodawstwie, jak i podczas operacjonalizacji i alokacji zasobów.

W celu wsparcia państw członkowskich we wdrażaniu przepisów, podczas posiedzeń komitetu ekspertów przedstawiono wyjaśnienia i wytyczne dotyczące odpowiednich przepisów prawnych. We wrześniu 2024 r. Komisja zorganizowała specjalne spotkanie z państwami członkowskimi, które poświęcone było wdrażaniu przepisów i szczególnych gwarancji dotyczących dzieci, w tym małoletnich bez opieki, we wszystkich nowych instrumentach ustawodawczych.

Zgodnie z wymogami rozporządzenia w sprawie kontroli przesiewowej⁽⁴⁷⁾ we wrześniu 2024 r. Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej wydała wytyczne dla państw członkowskich w sprawie niezależnego mechanizmu praw podstawowych⁽⁴⁸⁾. Wytyczne te koncentrują się na różnych elementach mechanizmu, pomagając zapobiegać naruszeniom praw, chronić ofiary i wspierać dochodzenia w sprawie zarzutów nadużyć ze strony organów publicznych.

EUAA przygotowuje odpowiednie materiały informacyjne, a praktyczny przewodnik dotyczący udzielania informacji w ramach procedury azylowej zostanie ukończony w 2026 r. Jeżeli chodzi o podatność na zagrożenia, EUAA wydała odpowiednie praktyczne przewodniki dotyczące oceny zdrowia psychicznego osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz ubiegających się o ochronę osób o zróżnicowanej orientacji seksualnej, tożsamości płciowej, ekspresji płciowej i cechach płciowych⁽⁴⁹⁾. Oczekuje się, że jeszcze w tym roku EUAA opublikuje aktualizację praktycznego przewodnika z 2019 r. dotyczącego najlepszego interesu dziecka w procedurach azylowych, narzędzia oceny najlepszego interesu oraz pakietu przyjaznych dziecku informacji na temat procedur azylowych i konkretnych gwarancji dostępnych dla dzieci. EUAA pracuje również nad przeglądem różnych modułów szkoleniowych dotyczących osób ubiegających się o ochronę międzynarodową wymagających szczególnego traktowania, takich jak moduł dotyczący dzieci w procesie azylowym, moduł dotyczący ofiar przemocy ze względu na płeć oraz moduł dotyczący przyjmowania osób wymagających szczególnego traktowania. Prace nad przeglądem wytycznych EUAA dotyczących podatności na zagrożenia w kontekście azylu i przyjmowania są w toku i oczekuje się, że zostaną zakończone po połowy 2026 r. EUAA opublikuje i zaktualizuje jeszcze w tym roku wytyczne z 2018 r. dotyczące oceny wieku.

Większość państw członkowskich przewiduje ustanowienie niezależnego mechanizmu monitorowania praw podstawowych w swoich krajowych planach wdrażania, a niektóre

⁽⁴⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1356 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie wprowadzenia kontroli przesiewowej obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych oraz zmiany rozporządzeń (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817, Dz.U. L, 2024/1356, 22.5.2024, ELI: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj>.

⁽⁴⁸⁾ [Monitorowanie praw podstawowych podczas kontroli przesiewowej i procedury azylowej na granicy – przewodnik po niezależnych mechanizmach krajowych: https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2024-independent-border-monitoring-mechanisms_pl.pdf](https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2024-independent-border-monitoring-mechanisms_pl.pdf).

⁽⁴⁹⁾ [Praktyczny przewodnik dotyczący wnioskodawców o różnej orientacji seksualnej, tożsamości płciowej, ekspresji płciowej i cechach płciowych – elementy przekrojowe: https://euaa.europa.eu/publications/practical-guide-SOGIESC-cross-cutting-elements](https://euaa.europa.eu/publications/practical-guide-SOGIESC-cross-cutting-elements); [Zdrowie psychiczne i dobrostan osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, część I: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/Practical-guide-mental-health-well-being-applicants-part-i-senior-management.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/Practical-guide-mental-health-well-being-applicants-part-i-senior-management.pdf); [Zdrowie psychiczne i dobrostan osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, część II: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/Practical-guide-mental-health-well-being-applicants-part-ii-first-line-officers.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/Practical-guide-mental-health-well-being-applicants-part-ii-first-line-officers.pdf).

z nich są już w kontakcie z istniejącymi organami krajowymi i potencjalnymi dostawcami⁽⁵⁰⁾. Podobnie większość państw członkowskich albo korzysta już z bezpłatnego doradztwa prawnego na etapie administracyjnym, albo włączyło je do swoich planów⁽⁵¹⁾.

Państwa członkowskie przygotowują również dostosowania do oceny i specjalne wsparcie dla osób wymagających szczególnego traktowania lub osób o szczególnych potrzebach proceduralnych. Może to obejmować przegląd instrukcji dotyczących standardowych procedur operacyjnych lub aktywne tworzenie nowych partnerstw na potrzeby powiązanych zadań, jak przewidziano na przykład w Irlandii, a także zwiększenie liczby personelu. Kilka państw członkowskich przewiduje również utworzenie bardziej specjalnych przestrzeni recepcyjnych dla osób wymagających szczególnego traktowania, w tym dla rodzin⁽⁵²⁾.

Szereg państw członkowskich podjęło kroki w celu przygotowania się do wdrożenia nowej wielodyscyplinarnej procedury oceny wieku i wprowadziło niezbędne reformy swojego systemu zapewniania małoletnim bez opieki opiekunów lub przedstawicieli prawnych zgodnie z nowymi wymogami. W niektórych państwach członkowskich oznacza to przegląd procedur wyznaczania przedstawicieli małoletnich bez opieki, podczas gdy inne opracowują lub wzmacniają procedury i wytyczne dotyczące oceny najlepszego interesu dziecka i powiązanych działań następczych.

Główne wyzwania i kolejne kroki

Ogólne wyzwanie związane z tym elementem składowym to konieczność koordynacji działań z różnymi partnerami i podmiotami, czy to w zakresie pomocy prawnej, edukacji, opieki społecznej czy zdrowia, w celu wprowadzenia wymaganych ustaleń operacyjnych. Różne państwa członkowskie zwróciły również uwagę na wyzwania związane z reformami dotyczącymi małoletnich⁽⁵³⁾ oraz z wymogami dotyczącymi oceny narażenia i późniejszego wsparcia. Inne państwa członkowskie nadal borykają się z brakiem odpowiednich miejsc do przyjmowania osób o szczególnych potrzebach, w tym dla dzieci, lub ogólnie z brakiem miejsc w ośrodkach recepcyjnych⁽⁵⁴⁾.

W ciągu najbliższych miesięcy państwa członkowskie powinny dążyć do określenia i wyznaczenia podmiotów krajowych odpowiedzialnych za monitorowanie praw podstawowych, do zagwarantowania ich niezależności oraz przyjęcia odpowiednich ustaleń dotyczących współpracy⁽⁵⁵⁾. Państwa członkowskie powinny również zapewnić odpowiednie zasoby na potrzeby mechanizmu monitorowania praw podstawowych oraz na bezpłatne doradztwo prawne, oraz zapewnić niezbędne zdolności w drodze rekrutacji i szkoleń, a także zadbać o mechanizm kontroli jakości w przypadku outsourcingu takich usług. Państwa członkowskie powinny również zapewnić wystarczającą liczbę dobrze wyszkolonych przedstawicieli małoletnich bez opieki, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie procedury azylowej. W wielu przypadkach może to wymagać kontaktu z innymi właściwymi organami krajowymi i ministerstwami. Państwa członkowskie, w których plany nadal wymagają

⁽⁵⁰⁾ Około 23 państw członkowskich przedstawia istotne informacje w swoich krajowych planach wdrażania, chociaż w przypadku niektórych z nich brakuje szczegółowych informacji. Zgłoszono już pewne problemy, między innymi dotyczące Bułgarii, Włoch i Malty. Austria i Grecja nie odniosły się do tej kwestii.

⁽⁵¹⁾ Niektóre państwa członkowskie dysponują już bezpłatnym doradztwem prawnym: Niemcy, Belgia, Chorwacja, Francja, Portugalia, chociaż konieczne są dostosowania. Około 18 państw członkowskich przewiduje bezpłatne doradztwo prawne w swoich krajowych planach wdrażania. Nie wprowadzono go jeszcze w Grecji, na Węgrzech i w Polsce.

⁽⁵²⁾ Chodzi m.in. o Cypr, Łotwę, Maltę i Słowenię.

⁽⁵³⁾ Na przykład w odniesieniu do procesu wyznaczania przedstawicieli małoletnich bez opieki i zapewnienia wystarczającej liczby opiekunów prawnych: Estonia, Francja, Łotwa, Litwa.

⁽⁵⁴⁾ Na przykład Belgia, Grecja, Łotwa, Litwa, Niderlandy i Cypr.

⁽⁵⁵⁾ Zob. również: https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2024-independent-border-monitoring-mechanisms_pl.pdf.

opracowania lub potwierdzenia, muszą to uczynić w trybie pilnym, aby uniknąć dalszych opóźnień w ich uruchomieniu ⁽⁵⁶⁾.

3.11 Element składowy 10 – Integracja i legalne drogi uzyskania ochrony

Skuteczna polityka integracji i włączenia społecznego jest ważna w kontekście dobrze zarządzanej polityki migracyjnej i azylowej, ponieważ przyczynia się do zapewnienia spójności społecznej. W ten sposób migranci mogą samodzielnie utrzymać się i wносить wkład w społeczeństwo i gospodarkę, a także przyczyniać się do konkurencyjności UE.

Kilka państw członkowskich zajęło się potrzebą zwiększenia inwestycji na rzecz wspierania integracji osób korzystających z ochrony międzynarodowej w swoich krajowych planach wdrażania lub kontynuowania tych wysiłków. Obejmuje to opracowanie środków wczesnej integracji oraz skuteczniejszy proces uznawania kwalifikacji i walidacji umiejętności. Wyzwaniem pozostaje realny dostęp do zasobów mieszkaniowych ⁽⁵⁷⁾.

UE wspiera państwa członkowskie w ich wysiłkach na rzecz integracji poprzez finansowanie, opracowywanie wytycznych i wspieranie wielopoziomowych partnerstw obejmujących migrantów, społeczności przyjmujące, partnerów społecznych i gospodarczych, społeczeństwo obywatelskie i sektor prywatny ⁽⁵⁸⁾.

W listopadzie 2020 r. Komisja przyjęła plan działania na rzecz integracji i włączenia społecznego na lata 2021–2027 ⁽⁵⁹⁾ jako jedno z pierwszych działań zapowiadających pakt. Wraz z niniejszym komunikatem Komisja przedstawia dokument roboczy służb Komisji, w którym dokonuje przeglądu realizacji planu działania w połowie okresu jego obowiązywania oraz określa dobre praktyki, pozostałe wyzwania i obszary, w których należy kontynuować prace. W przeglądzie przedstawiono również spostrzeżenia i narzędzia dotyczące integracji osób potrzebujących ochrony, aby pomóc państwom członkowskim w operacjonalizacji i wdrażaniu rozporządzenia w sprawie kwalifikowania ⁽⁶⁰⁾ i dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania, w tym środków na rzecz wczesnej integracji osób ubiegających się o ochronę międzynarodową i osób korzystających z ochrony międzynarodowej.

Jeżeli chodzi o legalne drogi uzyskania ochrony, trwają prace nad wdrożeniem rozporządzenia w sprawie unijnych ram przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych ⁽⁶¹⁾. Biorąc pod uwagę dobrowolny charakter instrumentu państwa członkowskie oceniły swoje potrzeby w zakresie zmiany istniejących programów i procedur w celu dostosowania ich do nowości wprowadzonych rozporządzeniem. Komisja zwołała trzy

⁽⁵⁶⁾ Na przykład Austria, Belgia, Dania, Grecja, Polska i Węgry.

⁽⁵⁷⁾ Był to również kluczowy temat do dyskusji na ostatnim odbywającym się dwa razy w roku posiedzeniu sieci punktów kontaktowych EUAA ds. przyjmowania (maj 2025 r.).

⁽⁵⁸⁾ Przykładami mogą być: europejska sieć integracji, która skupia przedstawicieli krajowych organów publicznych odpowiedzialnych za integrację migrantów we wszystkich 27 państwach członkowskich, a także w Islandii i Norwegii; grupa ekspertów ds. poglądów migrantów; partnerstwo Komitetu Regionów na rzecz integracji migrantów; partnerstwo w ramach agendy miejskiej na rzecz włączenia społecznego, które skupia partnerów z różnych szczebli sprawowania rządów.

⁽⁵⁹⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Plan działania na rzecz integracji i włączenia społecznego na lata 2021–2027, COM(2020) 758 final, [EUR-Lex – 52020DC0758 – PL – EUR-Lex](#).

⁽⁶⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1347 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, zmieniające dyrektywę Rady 2003/109/WE oraz uchylające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE, Dz.U. L, 2024/1347, 22.5.2024, [rozporządzenie – UE – 2024/1347 – PL – EUR-Lex](#).

⁽⁶¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1350 z dnia 14 maja 2024 r. ustanawiające unijne ramy przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2021/1147, Dz.U. L, 2024/1350, 22.5.2024, [rozporządzenie – UE – 2024/1350 – PL – EUR-Lex](#).

posiedzenia grupy ekspertów ds. przesiedleń w celu wymiany informacji na temat szczegółowych przepisów rozporządzenia i ich wdrażania. Podczas posiedzeń w ramach sieci ds. przesiedlenia i przyjęcia ze względów humanitarnych EUAA omówiono również wsparcie operacyjne, jakiego państwa członkowskie mogą potrzebować podczas realizacji swoich programów na podstawie nowych przepisów. Aby przygotować pierwszy unijny plan przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych, Komisja zwołała dwa posiedzenia Komitetu Wysokiego Szczebla ds. Przesiedleń i Przyjmowania ze Względów Humanitarnych, podczas których uczestnicy omówili priorytety.

Główne wyzwania i kolejne kroki

Przegląd śródkresowy planu działania na rzecz integracji i włączenia społecznego pokazuje, że od 2021 r. ogólne wyniki w zakresie integracji migrantów uległy poprawie. Jednocześnie wciąż istnieją wyzwania we wszystkich czterech głównych obszarach interwencji: edukacji, zatrudnieniu, opiece zdrowotnej i mieszkalnictwie⁽⁶²⁾. Nadal konieczne są ukierunkowane interwencje na rzecz osób korzystających z ochrony międzynarodowej, w szczególności kobiet, dzieci i osób o szczególnych potrzebach. W przeglądzie śródkresowym podkreślono również znaczenie bardziej zintegrowanego podejścia i ściślejszej koordynacji między różnymi szczeblami sprawowania rządów w państwach członkowskich, zwłaszcza w odniesieniu do planowania i wsparcia finansowego. W przeglądzie śródkresowym zwrócono również uwagę na wyzwania dla państw członkowskich związane z osiągnięciem właściwej równowagi między integracją migrantów a dobrobytem własnych społeczeństw. W przyszłości Komisja uwzględni wnioski wyciągnięte ze śródkresowego przeglądu planu działania.

Ogólnie rzecz biorąc, na rynkach mieszkaniowych już znajdujących się pod presją brak dostępu do zasobów mieszkaniowych dla beneficjentów ma wpływ na zdolność przyjmowania, ponieważ utrudnia zwalnianie miejsc w ośrodkach recepcyjnych. Ponadto uproszczenie wydawania beneficjentom dokumentów pobytowych i innych niezbędnych dokumentów oraz zmniejszenie opóźnień w tym zakresie jest również celem kilku państw członkowskich.

Przesiedlenia i przyjmowanie ze względów humanitarnych stanowią istotny aspekt zrównoważonego i kompleksowego podejścia do zarządzania migracją. W następstwie uwag komitetu wysokiego szczebla oraz wstępnych informacji przedstawionych przez państwa członkowskie Komisja przedstawi do jesieni wniosek dotyczący unijnego planu przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych. Unijny plan ma służyć jako strategiczne narzędzie służące dalszemu włączaniu unijnych działań w zakresie przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych do kompleksowych partnerstw i dialogów z kluczowymi państwami trzecimi. W następstwie wniosku Komisji Rada i państwa członkowskie zakończą prace nad unijnym planem i będą dążyć do jego przyjęcia przez Radę przed końcem 2025 r., tak aby plan ten został terminowo wdrożony w latach 2026–2027.

4. WNIOSKI I DALSZE DZIAŁANIA

Do połowy okresu przejściowego poczyniono znaczne postępy zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym. Należy jednak utrzymać stałe tempo, a w niektórych przypadkach je przyspieszyć, aby sprostać wyzwaniom, które nadal istnieją we wszystkich elementach składowych.

⁽⁶²⁾ Więcej informacji można znaleźć w dokumencie roboczym służb Komisji w sprawie śródkresowego przeglądu planu działania Komisji na rzecz integracji i włączenia społecznego na lata 2021–2027 towarzyszącym niniejszemu komunikatowi.

Utrzymanie tej pozytywnej dynamiki i dalsza współpraca sprawią, że proces będzie przebiegał sprawnie i w sposób skoordynowany, a jednocześnie umożliwią skuteczne monitorowanie kluczowych zależności między różnymi obszarami prac. Monitorowanie wdrażania będzie wymagało stałej wymiany informacji, promowania wzajemnego uczenia się i wymiany dobrych praktyk. Aby to ułatwić, Komisja będzie promować bardziej ustrukturyzowaną i przejrzystą wymianę informacji oraz zapewniać ukierunkowane wsparcie państwom członkowskim stojącym w obliczu wyzwań. Jednocześnie zostanie położony nacisk na uproszczenie procesów i zmniejszenie obciążeń administracyjnych tam, gdzie to możliwe, aby działania pozostały ukierunkowane, skuteczne i zorientowane na wyniki. Komisja będzie również nadal współpracować z państwami członkowskimi na zasadzie dwustronnej, aby zapewnić dostosowane do potrzeb wsparcie we wdrażaniu paktu.

Ponieważ pierwszy roczny cykl zarządzania migracją rozpoczyna się w październiku 2025 r., tym bardziej należy sprostać istniejącym wyzwaniom, dopilnować, aby nie było znaczących niedociągnięć w stosowaniu obecnych przepisów, w tym w systemie dublińskim oraz w zakresie przyjmowania, oraz czynić ciągłe postępy we wdrażaniu paktu. Dobre przygotowanie leży u podstaw zobowiązań wynikających z paktu, służąc również za punkt wyjścia dla państw członkowskich, które można uznać za znajdujące się pod presją migracyjną, które stoją w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej lub stoją w obliczu kryzysu, oraz dla dostępu do puli solidarnościowej.

Ważnym rezultatem będzie przyjęcie do grudnia 2025 r. pięcioletniej europejskiej strategii zarządzania azylem i migracją. Strategia ta będzie opierać się na krajowych strategiach, które państwa członkowskie muszą przyjąć i przekazać Komisji do 12 czerwca 2025 r. i które mają obejmować zarówno wewnętrzny, jak i zewnętrzny wymiar migracji w ramach kompleksowego i zintegrowanego podejścia.

Aby uzupełnić i wspierać zrównoważone wdrażanie paktu, Komisja będzie kontynuować prace nad zewnętrznym wymiarem polityki migracyjnej, w szczególności nad kompleksowymi partnerstwami z państwami trzecimi, w duchu Drużyny Europy i zgodnie z podejściem uwzględniającym całe szlaki migracyjne. Nacisk zostanie położony m.in. na zmniejszenie liczby osób o nieuregulowanym statusie przybywających do UE, na zwalczanie przemytu migrantów oraz na zwiększenie skuteczności naszych wysiłków w zakresie powrotów.

Powodzenie systemu będzie zależało od zaangażowania i gotowości wszystkich państw członkowskich we wszystkich elementach składowych, ponieważ działania w jednym obszarze mogą mieć szersze konsekwencje dla wszystkich. Komisja i agencje UE będą nadal wspierać państwa członkowskie w ich wysiłkach i liczyć na ich konstruktywne i trwałe zaangażowanie. Przypominając, że wszelkie ramy prawne są tak skuteczne jak ich wdrożenie, Komisja będzie uważnie monitorować postępy, pozostając w gotowości do stosowania odpowiednich procedur zgodnie z Traktatami w celu zapewnienia zgodności. Podkreśla tym samym wspólną polityczną odpowiedzialność wszystkich stron za pełne zaangażowanie się w realizację celów paktu.

W październiku Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie kolejne informacje o stanie wdrożenia paktu w ramach rocznego sprawozdania na temat migracji i azylu.